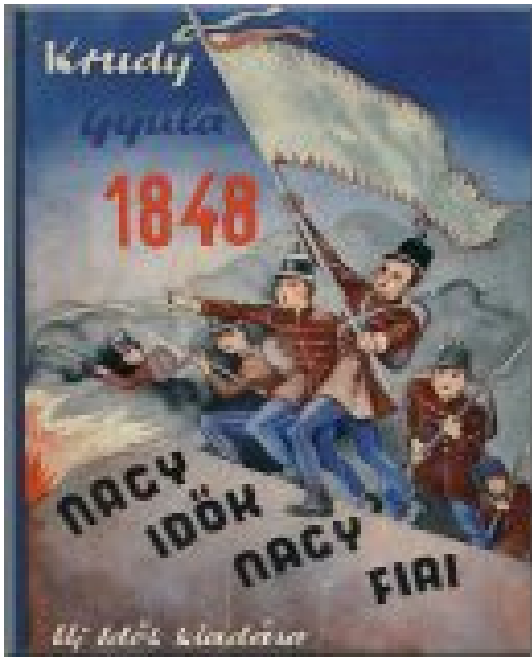

14:40:00 A komáromi fiú MTV1
Magyar tévéfilm

1988.
Színes

Korhatár: 6 éven aluliak számára nem ajánlott

Krúdy Gyula elbeszélését televízióra alkalmazta és rendezte: Markos Miklós. Dramaturg. Rátai János. Zene: Madarász Iván. Operatőr: Molnár Miklós.

Ifjabb Sóhaj Pál tizenöt éves ezreddobos megtisztelő feladatot kap parancsnokaitól. Klapka György levelét ki kell juttatnia Komáromból az ostromgyűrűn át, hogy aztán átadja Kossuth kormányzó Pest határában várakozó futárjának. A dolgok azonban korántsem úgy alakulnak, ahogyan a fiú és megbízói remélni szeretnék. Idő előtt felnőni kényszerült gyermekemberek kegyetlen leckét kapnak hitből, helytállásból, emberségből.

Pali - Szabados Mihály, Barna - Újszászi Károly, Bisztrai - Halmágyi Sándor, Barabásné - Nagy Anna, Erzsi - Pacziga Mónika, id. Sóhaj Pál - Szilágyi István, Halkász - Horváth Sándor, Klapka György - Csernák János, Prágay János - Oszter Sándor

További szereplők: Sinkó László, Juhász Jácint, Moravec Levente, Ambrus András, Dávid Ági, Orosz István, Gergely Róbert, Széki József, Virág Kiss Ferenc, Lénárt Béla, Miklósy György,

Némethy Ferenc, Soós László, Kutas József, Holl István, Dégi István, Nagy Zoltán, Szerencsi Hugó, Horkai János, Rózsa György

Krudy Gyula

1848

Nagy idők nagy hősei
Ifjúsági elbeszélések

TARTALOM

A KOMÁROMI FIÚ

- I. A vén zászlótartó és a fia
- II. A legionárius
- III. Az öreg Barabás két fia
- IV. Dunai emlékek
- V. Bisztrai, a kém
- VI. A visegrádi rom
- VII. Az ostromolt Pest
- VIII. Palkó megsíratja Barabást
- IX. Harc a sáncokon
- X. A fogságban
- XI. Váratlan fordulat
- XII. Özveggy Tápióné

HŐSI TÖRTÉNETEK

- Az utolsó vörössipkás
- Sánta honvéd
- Az öreg honvédek apja
- Két bajtárs
- Előre
- Sipka, a híres toronymászó
- A vörös Medveczky
- A Krimóczy-huszárok
- Komoróczy csizmája
- A törpe trombitás
- A garibaldisták

A fehérhajú fiú

<http://mek.niif.hu/06700/06726/06726.htm>

Krúdy Gyula (1878-1933): A komáromi fiú - XI. Váratlan fordulat

Sóhaj Pált másnap nem állították a haditörvényszék elé. Sokkal súlyosabb volt a fején lévő seb, semhogy mozdulni tudott volna. A tábori orvosok beszélgetéséből kivette Pali, hogy azelőtt való nap az ellenség nagy veszteséget szenvedett. De más híreket is hallott. Egy torzonborz bajuszú honvédhuszárkáplárt hoztak a kórházba. Golyó fúrta keresztül a lábát, leesett a lováról és az ellenség elfogta.

A huszárkáplár ugyancsak szidalmazta az ellenséget, mikor a szalmára fektették.

- Csak a kardom volna meg, majd megmutatnám én a hátvágást az ellenségnek! - kiabálta.

De bizony a kardját már jó előre elvették.

Sóhaj Pál megkérdezte a káplárt:

- Huszár bácsi, mi újság Komáromban?

- Rossz újság van. - felelt a huszár. - Elveszett a magyar szabadság. A magyar hadsereg letette Világosnál a fegyvert. Már csak Komárom áll, de az áll rendíthetetlenül.

A huszár keservesen fölsóhajtott:

- Letünt a mi szép csillagunk!

Pali elgondolkozott a huszár beszédén.

- Nem baj az, huszár bácsi. A magyar szabadság élni fog addig, amíg Isten lesz az égben, amíg magyar lesz a földön.

A vén huszár erre már nem felelt egyebet, mint elkeseredve fölkiáltott:

- Szép, szép, öcsém, de én már az én vén fejemmel mégis csak jobban szerettem volna, ha legyőzzük az ellenséget s kiverjük az országból.

Pali vigasztalta a vén huszárt:

- Áll még Komárom vára! Sok víz lefolyik addig a Dunán, amíg az ellenség ezt a várat beveheti.

A huszár erre búsan szólt.

- Pedig nem is olyan sok víz folyik le a Dunán. A várban már beszélnek, hogy alkudoznak Komárom föladásáról. Mit csinálna itt a magyar egymagában, mikor már az egész ország az ellenségé?

Pali ezen nagyon elszomorodott. Azzal vígasztalta magát: „Engem úgy is főbe lőnek, az én sorsom már meg van pecsételve!”

Napok múltak. A foglyokkal nem törődött senki. Csaták sem voltak. Hallgattak az ágyúk, pihentek a katonák.

- Vajjon mit csinálnak Komáromban? - tűnődött Pali magában, mikor nem hallotta a komáromi ágyúkat dörögni. A többi foglyok is szomorú lemondással heverésztek a szalmán. Vége a magyar szabadságnak...

Egyszerre híre jött, hogy föladják a várat, az ellenség bevonul és a foglyokat szabadon bocsátják.

Pali izgatottan várta a reggelt.

Még alig hajnalodott, dobpergés verte föl álmukból a katonákat. A foglyok kezéről levették a bilincseket. Palinak fejsebe már egészen begyógyult. A huszár is talpra állott, csak a kis dobos nem tudott mozdulni. Nem gyógyult meg a lába. A mankón pedig még nem tudott járni.

Ragyogó szeptemberi reggel volt.

Az ellenséges csapatok Komárom felé vonultak.

A kapukat fölnyitották, az ellenség bevonult a várba. Palinak első dolga volt az édesapját megkeresni.

A vén zászlótartó alig hitt szemének, mikor a fiát meglátta.

- Hát te élsz? - kiáltotta.

A nyakába borult és sírva megcsókolta.

- Azt hittük, hogy elestél a csatában. No, csakhogyt itt vagy, kedves fiam! Most már mehetünk haza. Vége van a háborúnak.

- Hát menjünk haza. Legyőzött bennünket az ellenség, - felelt szomorúan Pali.

- Nem győzött bíz az le! A magyar szabadság él. Élni fog örökké. Él a fűben, a virágban, a

levegőben. A magyar nemzet nem felejtí el, hogy szabadnak született. A szabadságharc tovább folytatódik. De most már nem a csatamezőkön, hanem az eszmékben, a gondolat fegyverével.

Egy magas barnabajuszú honvédtiszt mondta ezeket a szavakat, aki meghallotta a zászlótartó és fia beszélgetését.

- Ne búsuljon, bátyámuram, - folytatta a vén katona vállára csapva kezével. - Mi talán már nem érzük meg, de a fia biztosan megéri, hogy fölvirrad újra a magyarnak. A szabadságot nem lehet a föld alá temetni!

A zászlótartó elgondolkozott:

- Igaz bíz a! - mormogta. - Gyerekeink, unokáink folytatják a harcot, amit mi elkezdtünk.

A honvédtiszt kezét szorította a zászlótartóval.

- Isten áldja meg, bátyám! - mondta.

Palinak is a kezét nyújtotta:

- Isten veled, öcsém! Ne felejtsd el soha, hogy a szabadság katonája vagy.

Elbúcsúztak, elváltak.

Elhagyták estefelé a várat és csöndesen ballagtak az országúton.

Pali egyszerre megfogta az apja kezét:

- Megálljunk, apám. Én még nem mehetek haza. Egy haldokló bajtársamnak megígértem, hogy elviszem az édesanyjának az utolsó üzenetét.

- Veled megyek, fiam! - felelt az öreg, - most már ne hagyjuk el egymást.

(Forrás: Krúdy Gyula: 1848 - Nagy idők nagy hősei - Ifjúsági elbeszélések - mek.oszk)